

критеріїв, яким повинна відповідати особа, якій можуть передаватись в управління корпоративні права, щоб запобігти існуванню конфлікту інтересів.

Підсумовуючи вище зазначене, необхідно зробити висновок про те, що суміщення особами статусу власників корпоративних прав підприємств та виконання ними обов'язків з державного управління може спричиняти існування конфлікту інтересів та загрожувати інтересам держави, територіальних громад та правам окремих осіб.

Аналіз законодавства України в частині регулювання питань запобігання конфлікту інтересів дозволяє зробити висновок про існування тенденції до посилення ефективності в регулюванні даного питання. Однак, досягнення повної відсутності в існуванні конфлікту інтересів потребує здійснення подальших кроків в нормативному регулюванні зазначеного питання.

Проблеми захисту прав іноземних інвесторів в Україні

Гелич Ю.О., кандидат юридичних наук, доцент, професор кафедри господарсько-правових дисциплін ННПП НАВС

Гелич А.О., кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри господарського права і процесу Юридичного інституту Національного авіаційного університету

Залучення іноземних інвестицій впродовж багатьох років декларується в якості пріоритетного напрямку розвитку економіки України, який в умовах економічної кризи потребує особливої уваги з боку держави. Тим більше, за останні роки, приток іноземних інвестицій зменшився в декілька разів, що обумовлено політичною та економічною нестабільністю, а також відсутністю дієвих правових механізмів захисту та гарантій для іноземних інвесторів. Останнє викликано недосконалістю та невідповідністю чинного законодавства України принципам та вимогам, які задекларовано в міжнародних нормативно-правових актах та міжнародних договорах. Кожному іноземному інвестору важливо знати, що держава, в економіку якої він вкладає свої кошти, здатна забезпечити достатній механізм здійснення інвестицій та гарантувати належний захист прав інвестора.

Натомість в Україні фіксується відтік іноземних інвестицій. І причина криється не лише в економічній кризі, а й у неналежній увазі держави до забезпечення закріплених у законодавстві гарантій для іноземних інвесторів (згідно з опитуваннями недосконале законодавство є другим фактором після політичної нестабільності, що заважає інвестуванню з-за кордону). Однією з найважливіших складових сприятливого інвестиційного клімату є правовий режим прямого іноземного інвестування.

Першим кроком на шляху забезпечення такого механізму є формування необхідної законодавчої бази. З цієї метою в Україні ще у 1991 році було прийнято Закон «Про інвестиційну діяльність», яким визначено загальні правові, економічні та соціальні засади інвестиційної діяльності на території України. У цьому ж році було прийнято Закон України «Про захист іноземних інвестицій», яким передбачено, що іноземні інвестиції в Україні захищаються, а права інвесторів гарантуються. Основним нормативним документом у сфері іноземного інвестування в Україні є Закон України «Про режим іноземного інвестування» від 19 березня 1996 р. Його прийняття означало нову модифікацію підходів до надання пільг; встановлення національного режиму інвестиційної та іншої господарської діяльності, за винятками, передбаченими законодавством

України та її міжнародними угодами. Досягненням Закону є те, що іноземного інвестора поставлено у рівні умови з вітчизняним.

Зокрема, цим Законом передбачені наступні гарантії захисту прав іноземних інвесторів: гарантії забезпечення рівноправного режиму; гарантії недопустимості примусового вилучення іноземних інвестицій; гарантії компенсації і відшкодування шкоди іноземним інвесторам; гарантії у разі припинення інвестиційної діяльності; гарантії безперешкодного переведення за кордон прибутків, отриманих від здійснення інвестиційної діяльності в Україні [1].

Встановлення умов здійснення і гарантій захисту прав іноземних інвесторів, безумовно, є позитивом, однак через відсутність дієвих законодавчих механізмів їх реалізації права і гарантії інвесторів здебільшого залишаються деклараціями. Європейська Бізнес Асоціація у своєму щорічному звіті назвала серед найбільших перешкод для інвестування проблеми із поверненням податку на додану вартість, відсутність хеджування валютних ризиків (що є нормою у європейських країнах) та проблеми, пов'язані із розрахунком обґрунтування роялті. Однак, глобальною проблемою, яка супроводжує всі кроки по залученню інвестицій, є непослідовна політика, відповідно до якої інвестору спочатку надаються пільги і гарантується захист його інвестицій, а через декілька років всі пільги скасовуються, а самі інвестиції стають заручниками нововведень у податковій чи регуляторній політиці [2]. Якщо раніше, на піку світового попиту та за наявності надлишку дешевого позичкового капіталу, іноземні інвестори мали високу схильність до ризику та йшли в Україну навіть за наявних умов, то вже зараз про зростаючий потік інвестицій за поточного стану справ країні складно говорити.

Тому, враховуючи викладене, при здійсненні інвестування в Україні іноземний інвестор повинен вирішити цілий ряд питань: як мінімізувати податки, як, у випадку, настання несприятливої ситуації припинити підприємницьку діяльність та повернути свої інвестиції. Разом з тим, найактуальнішим та найбільш проблемним питанням, яке постає перед інвестором - як захистити свої інвестиції у випадку суттєвої зміни українського законодавства у цій сфері, що значно погіршує становище іноземного інвестора та позбавляє його можливості отримати той прибуток, на який він розраховував.

Даючи відповідь на останнє питання, треба звернути увагу, що законодавство України та ратифіковані Україною міжнародні договори та конвенції надають іноземним інвесторам доволі широкий вибір засобів захисту своїх інтересів у разі виникнення будь-якого роду інвестиційних спорів.

Список використаних джерел:

1. Закон України «Про режим іноземного інвестування» від 19 березня 1996 року // Відомості Верховної Ради України. - 1996. - № 19. - Ст. 80.
2. Особливості інвестування в Україну [Електронний ресурс] // Правовий тиждень. - 2009. - №32. - Режим доступу: <http://www.legalweekly.com.ua/artide/?uid=1316>.

Взаємодія підприємств з органами

прокуратури Говорова І.В., студент ННПП НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент Нескороджена Л.Л.

Коли говориться про взаємодію прокуратури з підприємствами, завжди на думку спадає п. 2 ч. 1 ст. 121 Конституції України, яка передбачає функції прокуратури щодо представництва інтересів держави в суді у випадках, визначених законом. Покладаючи на органи прокуратури здійснення зазначеної конституційної функції, законодавець не розкрив нормативного змісту цієї функції в Господарському процесуальному кодексі України. Так, не